

Jesu Kristi Åbenbaring – Nummer Én

Åbenbaringens sæd: En afdækning af det profetiske tapet fra lignelserne til den sidste advarsel

Jeff Pippenger
2023-07-29

De Forenede Stater er specifikt identificeret i Bibelen. Der er flere bibelske afsnit, som specifikt identificerer De Forenede Stater ved verdens ende. I Åbenbaringen kapitel tretten er De Forenede Stater det andet, eller det tohornede dyr, som stiger op af jorden og forbyder hele verden at købe eller sælge — medmindre de har dyrets mærke.

Og jeg så et andet dyr stige op af jorden; og det havde to horn som et lam, og det talte som en drage. Og det udøver det første dyrs hele magt for dets øjne og får jorden og dem, der bor på den, til at tilbede det første dyr, hvis dødelige sår var blevet lægt. Og det gør store tegn, så at det endog får ild til at falde ned fra himlen på jorden for menneskenes øjne, og det forfører dem, der bor på jorden, ved hjælp af de tegn, som det fik magt til at gøre for dyrets øjne, idet det siger til dem, der bor på jorden, at de skal gøre et billede til dyret, som havde såret fra sværdet og dog levede. Og det fik magt til at give ånde til dyrets billede, så at dyrets billede både kunne tale og gøre, at alle de, som ikke ville tilbede dyrets billede, skulle dræbes. Og det får alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, til at tage et mærke på deres højre hånd eller på deres pande, og at ingen kan købe eller sælge uden den, som har mærket eller dyrets navn eller tallet på dets navn.

Her er visdommen. Den, som har forstand, skal udregne dyrets tal; thi det er et menneskes tal, og dets tal er seks hundrede og seksogtres. Åbenbaringen 13:11–18.

Der er syv primære profetiske kendetegn i dette afsnit, som er forbundet med det tohornede jorddyr. Han udøver den magt, som tilhørte dyret, der gik forud for ham; han får alle i verden til at tilbede det dyr, som var før ham; han gør store tegn og undere, som alle mennesker ser; han forfører hele verden og befaler verden at lave et billede af dyret, som var før ham; han giver liv til dyrets billede, så det taler; han tvinger under dødsstraf hele verden til at tilbede billedet af dyret; og han tvinger hele verden til at modtage mærket enten på panden eller hånden og forbyder køb og salg for dem, der ikke har dyrets mærke, navn eller tal.

Det bedragelsesværk, som udføres af dyret, der i vers elleve kommer »op af jorden«, er så vildledende og magtfuldt, at det »forfører dem, der bor på jorden«. Hele verden vil blive bedraget af Amerikas Forenede Stater. Det vil sige, med undtagelse af Guds kirke—hele verden skal bedrages til at antage antikrists mærke. De profetiske begivenheder, som går forud for denne verdensomspændende bedragelse, er allerede i gang.

Der findes fortællinger fra Bibelen, som de fleste mennesker kender, om end kun på et overfladisk plan. De fleste har hørt om konfrontationerne mellem Moses og Farao, Daniel og Nebukadnezar eller Jesus og Pilatus. Mennesker kender disse bibelske fortællinger på forskellige niveauer af

forståelse, men erkender ikke nødvendigvis, at bibelsk profeti direkte og meget specifikt identificerer konger og riger. Sådan var det bestemt med Moses, Daniel og Kristus. Egypten, Babylon og Rom blev alle specifikt identificeret i bibelsk profeti forud for den historie, hvori de opfyldte forudsigelserne vedrørende deres respektive riger. Gud forandrer sig aldrig.

For jeg er Herren, jeg forandres ikke; derfor er I, Jakobs sønner, ikke blevet tilintetgjort. Malakias 3,6.

Jesus Kristus er den samme i går og i dag og til evig tid. Hebræerne 13,8.

Den kendsgerning, at Gud aldrig forandrer sig, gør det muligt for os at anvende en enkel logik i vores overvejelse af det tohornede jorddyr i Åbenbaringen tretten. Fordi vi ved, at Gud fremsatte forudsigelser, som direkte identificerede rigerne Egypten, Babylon og Rom, idet de hver især kom i berøring med og forfulgte Guds menighed, kan vi fastslå visse kendsgerninger vedrørende jorddyret i Åbenbaringen tretten. Jorddyret vil, ligesom Egypten, Babylon og Rom, blive direkte identificeret i Bibelens profeti forud for den historie, hvori forudsigelsen vedrørende den pågældende nation bliver opfyldt. Jeg siger, at vi kan fastslå denne kendsgerning på grundlag af en meget enkel, men vigtig bibelsk regel. Reglen fastslår, at sandheden stadfæstes på grundlag af to vidnesbyrd.

Efter to vidners eller tre vidners udsagn skal den, som er døden værdig, lide døden; efter ét vidnes udsagn skal han ikke lide døden. 5 Mosebog 17,6.

Ét témoin skal ikke rejse sig imod en mand for nogen misgerning eller for nogen synd, i nogen synd, som han begår; efter to vidners udsagn eller efter tre vidners udsagn skal sagen stå fast. 5 Mosebog 19:15.

Dette er tredje gang, jeg kommer til jer. Ved to eller tre vidners mund skal hver sag stadfæstes. 2 Korintherbrev 13,1.

Tag ikke imod en anklage mod en ældste, medmindre den fremføres af to eller tre vidner. 1 Timotheus 5:19.

Bibelens profeti forudsagde det gamle Egyptens undergang, da Gud handlede med Egyptens oprørske Farao. Bibelens profeti forudsagde det gamle Babylons opkomst og fald, samtidig med at den også handlede med Babylons oprørske konger. Bibelens profeti forudsagde det hedenske Romerriges opkomst og fald og identificerede og handlede med Roms fordærvede repræsentanter. Konsekvensen i Guds aldrig foranderlige karakter viser, at det mest betydningsfulde rige, som omtales i Bibelens profeti—jorddyret i Åbenbaringen tretten—med al bestemthed vil blive identificeret af Bibelens profeti.

Når profetien om jorddyret i Åbenbaringen tretten opfyldes, vil Guds menighed stå i konfrontation med jorddyrets politiske og religiøse lederskab, således som dette profetisk er fremstillet ved Moses, Daniel og Kristus. De Forenede Staters profetiske rolle ved verdens ende er et hovedemne i Bibelens profetier. Efterhånden som vi udfolder den bibelske information, der identificerer De Forenede Staters rolle i Bibelens profetier, vil vi anvende regler, som findes i selve Bibelen, for Guds ord behøver ingen menneskelig definition. Det gamle Israel fik ceremonielle regler,

sundhedsregler, ti moralske regler, regler for landbrug og så videre. Gud er ordentlig.

Lad alle ting ske sømmeligt og med orden. 1 Korintherbrev 14,40.

Den bibelske beretning giver intet vidnesbyrd, der antyder, at et menneske ville blive velsignet ved blot at ignorere regler givet af Gud. Hvem kan forvente at blive velsignet, hvis de ignorerer de regler for profetisk fortolkning, som er fastlagt i og af Bibelen med henblik på studiet af profeti?

Kom nu, og lad os gå i rette med hinanden, siger Herren: om jeres synder er som skarlagten, skal de blive hvide som sne; om de er røde som purpur, skal de blive som uld. Esajas 1,18.

Når vi anvender de bibelske regler, vil vi lade Bibelen fastslå og bekræfte, om reglerne er ægte eller falske. Som med alle Guds forskellige regler findes der altid en satanisk forfalskning af reglerne. Det er derfor en nødvendighed, at når en regel anvendes til at fastslå en sandhed, bør både den identificerede sandhed og den anvendte regel prøves.

I elskede, tro ikke enhver ånd, men prøv ånderne, om de er af Gud; thi mange falske profeter er draget ud i verden. 1 Joh. 4,1.

Et andet formål, ud over i dette studium at identificere De Forenede Staters profetiske rolle, er at identificere det skjulte budskab i Johannes' Åbenbaring, som Jesus holdt skjult indtil netop denne generation.

De skjulte ting hører Herren vor Gud til; men de åbenbarede ting hører os og vore børn til for evigt, for at vi må gøre alle denne lovs ord. 5 Mosebog 29:29.

Guds profetiske hemmeligheder, som åbenbares, har til formål at gøre det muligt for dem, der modtager hemmeligheden, at holde hans lov. Mennesker kan kun holde hans lov, hvis den er skrevet i deres hjerte. Den hemmelighed, som bliver forseglet op i Johannes' Åbenbaring, er en del af den proces, hvorved Helligånden skriver Guds lov i vort indre og i vore hjerter. Den hemmelighed, som åbnes for Guds folk, stadfæster den nye pagt, når og hvis den tages imod i tro.

Se, dage skal komme, siger Herren, da jeg vil slutte en ny pagt med Israels hus og med Judas hus; ikke som den pagt, jeg sluttede med deres fædre på den dag, da jeg tog dem ved hånden for at føre dem ud af Ægyptens land; den pagt med mig brød de, skønt jeg var deres ægtemand, siger Herren. Men dette er den pagt, som jeg vil slutte med Israels hus efter de dage, siger Herren: Jeg vil lægge min lov i deres indre og skrive den i deres hjerter; og jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. Jeremias 31:31–33.

„I de sidste dage af denne jords historie skal Guds pagt med sit budholdende folk fornyes.“
Review and Herald, 26. februar 1914.

Åbenbaringen 1:1–3 Det endelige advarselsbudskab:

Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere, hvad der snart skal ske; og han sendte den og kundgjorde den ved sin engel til sin tjener Johannes, som har vidnet om Guds ord og om Jesu Kristi vidnesbyrd og om alt det, han så. Salig er den, som læser, og de, som hører denne profetis ord og holder fast ved det, som er skrevet deri; for tiden er nær.

Åbenbaringen 1,1–3.

De første tre vers i Åbenbarings kapitel 1 fastslår, at »Jesu Kristi åbenbaring« er det endelige budskab til menneskeheden. Det er tydeligvis et budskab, for »Jesu Kristi åbenbaring« blev givet til Ham af den himmelske Fader for at vise sine tjenere, hvad der »snart skal ske«.

Vi bliver opfordret til at overveje, at »Helligånden således har formet forholdene, både i overgivelsen af profetien« og også »i de begivenheder, der skildres«.

„Helligånden har således formet forholdene, både i profetiens meddelelse og i de begivenheder, der fremstilles, for at lære, at det menneskelige redskab skal holdes ude af syne, skjult i Kristus, og at Himlens Herre Gud og hans lov skal ophøjes. Læs Daniels Bog. Gennemgå, punkt for punkt, de dér fremstillede rigers historie.“ Testimonies to Ministers, 112.

De ”begivenheder, der fremstilles”, og også ”givelsen af profetien” i de første tre vers i Johannes’ Åbenbaring, kapitel 1, illustrerer specifikt den trin-for-trin-proces, hvorved Gud kommunikerer til mennesker, og identificerer også, at det budskab, der kommunikeres, kaldes ”Jesu Kristi åbenbaring.”

Jesus Kristus gjorde derpå to ting med det budskab, som han modtog fra Gud. Han sendte budskabet ved sin engel, og han tilkendegav også sit budskab ved denne engel. Hans engel bragte dernæst budskabet til profeten Johannes, som nedskrev det og sendte det til menighederne for dig og mig. De første tre vers blev således „formet“ af „Helligånden“ for at fremhæve både „budskabet“ og den „kommunikationsproces“, som var involveret i overbringelsen af budskabet.

De tre vers, vi betragter, frembærer det sidste budskab til menneskeheden, men ikke blot det sidste budskab—endnu vigtigere repræsenterer de tre vers det sidste ”advarsels”budskab til planeten jorden. Budskabets ”advarsels”karakter identificeres, når en klasse af personer betegnes som ”salige”, fordi de har læst, hørt og holdt ”det, som er skrevet deri.” Der findes en klasse af personer, som hverken vil læse eller høre en advarsel fremstillet som ”Jesu Kristi Åbenbaring”. Det er umuligt for dem at være salige. Det er åbenbart, at hvis der findes en klasse, som er salig ved at læse, høre og holde det, som er skrevet, så findes der også en klasse, som ikke er salig. Vil et menneske læse, høre og holde budskabet i Jesu Kristi Åbenbaring? Hvis ja, vil han være salig; hvis ikke, vil han være forbandet.

„Profeten siger: ’Salig er den, som læser’ — der er nogle, som ikke vil læse; velsignelsen er ikke for dem. ’Og de, som hører’ — der er også nogle, som nægter at høre noget om profetierne; velsignelsen er ikke for denne klasse. ’Og bevarer det, som deri er skrevet’ — mange nægter at agte på de advarsler og instruktioner, som er indeholdt i Åbenbaringen; ingen af disse kan gøre krav på den lovede velsignelse. Alle, som latterliggør profetiens emner og spotter de symboler, der her højtideligt gives, alle, som nægter at reformere deres liv og at berede sig på Menneskesønnens komme, vil være uden velsignelse.” The Great Controversy, 341.

Udtrykket »tiden er nær« i vers tre angiver, at der findes et bestemt tidspunkt, hvor det sidste advarselsbudskab når frem i historien. »Tiden« — (et bestemt tidspunkt) »er nær.« Et bestemt

tidspunkt er ved at indtræffe, for det er nær, og Guds folk (repræsenteret ved Johannes) forstår budskabet, før »tiden« indtræffer. Johannes nedskrev Johannes' Åbenbaring omkring slutningen af det første århundrede, men disse vers angiver, at der vil komme et tidspunkt i historien længe efter år 100, hvor det sidste advarselsbudskab vil blive forkyndt. Når denne »tid er« »nær«, vil det budskab, som identificerer de »ting, som snart skal ske«, blive åbenbaret for Guds tjenere.

I denne artikelserie vil Bibelen og Ellen Whites skrifter blive anvendt som autoritet til at underbygge forklaringen af de bibelsteder, vi citerer.

Vi vil også henvise til de regler for profetisk fortolkning, som blev samlet af William Miller, og til de regler, der er identificeret i kompileringen med titlen Prophetic Keys. Vi vil også benytte det profetiske studium kaldet Habakkuk's Tables.

Vi har ikke til hensigt at definere enhver regel, vi anvender. Af hensyn til kortfattetheden vil vi blot henvise til samlingen Prophetic Keys for enhver, der ønsker at læse et mere udførligt bevis for reglen. Med serien Habakkuk's Tables agter vi at påpege visse fremstillinger, hvor et emne, som vi kort vil berøre, behandles mere indgående.

Mens vi arbejder os igennem et studium af Åbenbaringens Bog, opmuntrer vi til offentlig respons, men vi vil kun besvare bidrag, der bidrager til det igangværende studium. Omfanget af vores drøftelse vil omfatte den aktuelle række af præsentationer, de profetiske regler, vi anvender, og de oplysninger, der findes i Habakkuks Tavler.

Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere, hvad der snart skal ske; og han sendte den og kundgjorde den ved sin engel for sin tjener Johannes, som vidnede om Guds ord og om Jesu Kristi vidnesbyrd og om alt det, han så. Salig er den, som læser, og de, som hører denne profetis ord og bevarer det, som er skrevet deri; thi tiden er nær. Åbenbaringen 1,1–3.

Det græske ord, der oversættes med »betegnede«, betyder »at angive«. Han sendte budskabet ved »sin« engel, og han betegnede det ved »sin« engel. »Hans« engel er Gabriel.

„Engelens ord: 'Jeg er Gabriel, som står for Guds åsyn,' viser, at han indtager en stilling af høj ære i de himmelske sale. Da han kom med et budskab til Daniel, sagde han: 'Der er ingen, som står mig bi i disse ting, uden Mikael [Kristus], jeres fyrste.' Daniel 10:21. Om Gabriel siger Frelseren i Åbenbaringen, at 'han sendte og kundgjorde det ved sin engel til sin tjener Johannes.' Åbenbaringen 1:1.“ Jesu liv, 99.

Engelen Gabriel udsendes med budskabet, og engelen Gabriel repræsenterer også budskabet. Når menneskeheden i historiens løb når til det punkt, hvor »tiden er nær« for den sidste advarselsbudskab at blive forkyndt, repræsenteres dette sidste budskab af en engel. I Johannes' Åbenbaring fremstilles »budskaber« ofte som engle, og naturligvis betyder det græske ord, der i Åbenbaringen er oversat med »engel«, budbringer.

Enhver åbenbaring af Guds sandhed, som er fremkommet i historien, er ganske vist en åbenbaring af Jesus Kristus, men Jesu Kristi Åbenbaring i Johannes' Åbenbaring kapitel ét er den endelige advarsel til menneskeheden, og den indtræffer på et bestemt tidspunkt, som fremstilles som en

„tid“. Der er et andet sted i Johannes' Åbenbaring, hvor Johannes henviser til, at „tiden er nær“. Dette andet sted giver et andet vidnesbyrd til at prøve de oprindelige påstande, jeg har fremsat om vers et til tre.

Og han sagde til mig: Disse ord er troværdige og sande; og Herren, de hellige profeters Gud, har sendt sin engel for at vise sine tjenere det, som snart skal ske. Se, jeg kommer snart; salig er den, som bevarer ordene i denne bogs profeti.

Og jeg, Johannes, så disse ting og hørte dem. Og da jeg havde hørt og set, faldt jeg ned for at tilbede for engelens fødder, han som viste mig disse ting.

Da siger han til mig: Se til, at du ikke gør det; for jeg er din medtjener og dine brødres, profeternes, og deres, som holder denne bogs ord. Tilbed Gud.

Og han siger til mig: Besegl ikke denne bogs profetis ord, for tiden er nær. Den, som gør uret, skal fortsat gøre uret; og den, som er uren, skal fortsat være uren; og den, som er retfærdig, skal fortsat være retfærdig; og den, som er hellig, skal fortsat være hellig. Åbenbaringen 22:6–11.

Ved afslutningen af Johannes' Åbenbaring finder vi det samme emne som ved Åbenbaringens begyndelse. Kommunikationsprocessen og budskabet omtales endnu en gang, når „Herren Gud“ „sendte sin engel for at vise sine tjenere det, som snart må ske.“ Og så snart tjenerne får vist budskabet, der identificerer „det, som snart må ske“, forkynnder Kristus, at Han kommer snart. Dette er det budskab, som går forud for Kristi andet komme, og det er derfor det sidste advarselsbudskab—det selvsamme budskab, som i kapitel ét, vers ét fremstilles som „Jesu Kristi Åbenbaring“. Den velsignelse, som loves i de første tre vers af Åbenbaringen, gentages med udsagnet: „salig er den, som holder fast ved ordene i denne bogs profeti.“

I disse vers finder vi en uddybning af den kommunikationsproces, der blev fremstillet i kapitel ét; for vi ser, at efter at Gabriel har overbragt budskabet til Johannes, bliver Johannes så overvældet af budskabet, at han søger at tilbede Gabriel, som da bruger Johannes' misforståelse til at påpege, at himmelske engle, jordiske profeter og alle, som holder budskabets ord, er „medtjenere“, der skal tilbede Skaber-Gud, ikke Guds skabning.

Disse vers beskriver de samme begivenheder og det samme budskab, som vi behandler i kapitel ét. De gentager de trofaste og sande ord, som viser Guds tjenere, hvad der snart må ske. Budskabet sættes atter ind i sammenhængen med den kommunikationsproces, der foregår mellem Gud og Hans tjenere. I kapitel toogtyve finder vi yderligere bevis for, at budskabet er det sidste advarselsbudskab, for den „tid“, som er „nær“, angives som indtræffende umiddelbart før menneskets nådetid ophører; thi den kundgørelse, at „den, som gør uret, skal fortsat gøre uret; og den, som er uren, skal fortsat være uren; og den, som er retfærdig, skal fortsat være retfærdig; og den, som er hellig, skal fortsat være hellig,“ markerer nådetidens afslutning og begyndelsen på de syv sidste plager, som igen afsluttes med Kristi genkomst.

“På den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste, som står ved dit folks sønner; og der skal komme en trængselstid, som der ikke har været magen til, siden der blev til et folkeslag, lige

indtil den tid; og på den tid skal dit folk blive frelst, hver den, som findes indskrevet i bogen.' Daniel 12:1."

"Når den tredje engels budskab afsluttes, taler barmhjertigheden ikke længere de skyldige indbyggere på jorden til gode. Guds folk har fuldført deres gerning. De har modtaget »sildigregnen«, »vederkvælgelsen fra Herrens åsyn«, og de er beredt til den trængselens time, som ligger foran dem. Engle iler frem og tilbage i himlen. En engel, der vender tilbage fra jorden, kundgør, at hans gerning er fuldendt; den endelige prøve er kommet over verden, og alle, som har vist sig tro mod de guddommelige forskrifter, har modtaget »den levende Guds segl«. Da ophører Jesus med sin mellemgerning i helligdommen i det høje. Han løfter sine hænder og siger med høj røst: »Det er sket;« og hele den engleskare lægger deres kroner fra sig, idet han fremsiger den højtidelige bekendtgørelse: »Den, som gør uret, han gøre fremdeles uret; og den, som er uren, han være fremdeles uren; og den, som er retfærdig, han gøre fremdeles retfærdighed; og den, som er hellig, han være fremdeles hellig.« Åbenbaringen 22:11. Enhver sag er afgjort til liv eller død." The Great Controversy, 613.

I begyndelsen af Åbenbaringens Bog og ved slutningen af Åbenbaringens Bog fremstilles den samme beretning. Ved at sammenholde de to afsnit kan vi forstå, at „Jesu Kristi åbenbaring“ er det endelige advarselsbudskab til menneskeheden før Kristi andet komme. Budskabet fremstilles symbolsk ved en engel, som ankommer umiddelbart før nådetidens afslutning. Budskabet deler menneskeheden i to klasser alt efter, om de læser, hører og bevarer det budskab, som bliver forseglet op, når „tiden er nær“, — lige før nådetiden afsluttes.

„Idet vi nærmer os afslutningen på denne verdens historie, kræver profetierne vedrørende de sidste dage især vort studium. Den sidste bog i Det Nye Testamente er fuld af sandhed, som vi behøver at forstå. Satan har blindet mange menneskers sind, så de med glæde har grebet enhver undskyldning for ikke at gøre Åbenbaringen til genstand for deres studium.“

“Johannes’ Åbenbaring kræver i forbindelse med Daniels Bog et indgående studium. Enhver gudfrygtig lærer bør overveje, hvorledes han klarest kan forstå og fremstille det evangelium, som vor Frelser personligt kom for at kundgøre for sin tjener Johannes, — ‘Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere, hvad der snart skal ske.’ Ingen bør lade sig modløse i studiet af Åbenbaringen på grund af dens tilsyneladende mystiske symboler. ‘Hvis nogen af jer mangler visdom, skal han bede Gud om den, ham som giver alle rundeligt og uden bebrejdelse.’ ‘Salig er den, som oplæser, og de, som hører denne profetis ord og bevarer det, som er skrevet i den; for tiden er nær.’ Vi skal forkynde for verden de store og højtidelige sandheder, som er indeholdt i Johannes’ Åbenbaring. Disse sandheder skal trænge ind i selve Guds menigheds hensigter og grundsætninger. Der bør være et nærmere og mere flittigt studium af denne bog, en mere alvorlig fremstilling af de sandheder, den indeholder, sandheder, som vedrører alle dem, der lever i disse sidste dage. Alle, som bereder sig til at møde deres Herre, bør gøre denne bog til genstand for alvorligt studium og bøn. Den er netop, hvad dens navn betegner, — en åbenbaring af de vigtigste begivenheder, som skal finde sted i de sidste dage af denne jords historie. Johannes blev, på grund af sin trofaste tillid til Guds ord og Kristi vidnesbyrd, forvist til øen Patmos. Men hans forvisning skilte ham ikke fra Kristus. Herren besøgte sin trofaste tjener i hans landflygtighed og gav ham undervisning om det, som

skulle komme over verden.”

„Denne belæring er af den største betydning for os; thi vi lever i de sidste dage af denne jords historie. Snart skal vi gå ind i opfyldelsen af de begivenheder, som Kristus viste Johannes skulle finde sted. Når Herrens sendebud fremlægger disse højtidelige sandheder, må de indse, at de behandler emner af evig interesse, og de bør søge Helligåndens dåb, for at de må tale, ikke deres egne ord, men de ord, som er givet dem af Gud.

Åbenbaringens Bog må åbnes for folket. Mange er blevet undervist i, at den er en forseglet bog, men den er kun forseglet for dem, der forkaster sandhed og lys. De sandheder, den indeholder, må forkyndes, så mennesker kan få anledning til at forberede sig på de begivenheder, som så snart skal finde sted. Den tredje engels budskab må fremstilles som det eneste håb om frelse for en fortabt verden.

„De sidste dages farer er over os, og i vort arbejde skal vi advare folket om den fare, de befinder sig i. Lad ikke de højtidelige scener, som profetien har åbenbaret, og som snart skal finde sted, forblive uberørt. Vi er Guds sendebud, og vi har ingen tid at spille. De, som vil være medarbejdere med vor Herre Jesus Kristus, vil vise en dyb interesse for de sandheder, der findes i denne bog. Med pen og røst vil de stræbe efter at gøre de vidunderlige ting tydelige, som Kristus kom fra himlen for at åbenbare.“ Signs of the Times, 4. juli 1906.

For over hundrede år siden, i 1906, fik vi at vide, at vi snart “skal gå ind i opfyldelsen af de begivenheder, som Kristus viste Johannes skulle finde sted.” Budskabet var stadig forseglet i 1906. Det er vigtigt at forstå, at budskabet i Jesu Kristi Åbenbaring åbnes for Guds folk lige før begivenhederne finder sted. Vi får at vide, at Johannes’ Åbenbaring “er netop, hvad dens navn betegner,—en åbenbaring af de vigtigste begivenheder, som skal finde sted i de sidste dage af denne jords historie.”

De bliver åbnet, for at Guds folk kan give advarslen, så de, som hører advarslen, kan „få anledning til at forberede sig på de begivenheder, som så snart skal finde sted.“ Det er værd at bemærke (for Johannes repræsenterer Guds folk i den historieperiode, hvor budskabet skal forkyndes), at Johannes identificerer de to forhold, for hvilke han blev forfulgt. Det var „på grund af sin trofaste tillid til Guds ord og Kristi vidnesbyrd“, at han „blev forvist til øen Patmos.“ Han blev forvist, fordi han tog imod både Bibelen og Profetiens Ånd, som er „Jesu vidnesbyrd.“

Og jeg faldt ned for hans fødder for at tilbede ham. Og han sagde til mig: Gør det ikke; jeg er din medtjener og dine brødres, som har Jesu vidnesbyrd. Tilbed Gud; thi Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd. Åbenbaringen 19:10.

Johannes repræsenterer et folk ved verdens ende, som forstår budskabet i Jesu Kristi Åbenbaring, og som bliver forfulgt for at holde fast ved både Bibelen og Profetiens Ånd.

I de første tre vers i kapitel ét understreges kommunikationsprocessen mellem Gud Faderen og hans tjenere. Kapitel toogtyve følger yderligere til beretningen om kommunikationsprocessen. De to afsnit repræsenterer begyndelsen og afslutningen på Johannes’ Åbenbaring, og tilsammen tydeliggør de Johannes’ rolle i den profetiske fremstilling. Han er ikke blot den, der skrev ordene i

Johannes' Åbenbaring, men han repræsenterer også dem ved verdens ende, som forkynder det sidste advarselsbudskab.

Herren gav ordet; stor var skaren af dem, der forkyndte det. Salme 68:11

Johannes "så" og "hørte" de "ting", som udgør budskabet, og fik befaling om at skrive og sende budskabet til menighederne.

som sagde: Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste; og: Hvad du ser, skriv det i en bog og send det til de syv menigheder, som er i Asien: til Efesus og til Smyrna og til Pergamos og til Thyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Åbenbaringen 1:19.

Det, han »hørte« og »så«, blev han befaleet at skrive ned og sende til de syv menigheder i Lilleasien; men når det gjaldt de enkelte menigheder, dikterede Jesus budskaberne direkte til Johannes, for hvert budskab til hver af de syv menigheder begynder med ordene: »Og skriv til englen for menigheden i ...« Jesus dikterede de enkelte budskaber til menighederne.

Jesus dikterede for Johannes, og Jesus pålagde også Johannes at skrive det, han så og hørte, og én gang sagde Jesus til Johannes, at han „ikke“ skulle skrive det, han havde hørt.

Og han råbte med høj røst, som når en løve brøler; og da han havde råbt, lod de syv tordener deres røster høre. Og da de syv tordener havde ladet deres røster høre, var jeg ved at skrive; og jeg hørte en røst fra himmelen sige til mig: Besegl det, som de syv tordener har talt, og skriv det ikke. Åbenbaringen 10:3, 4.

Johannes fik befaling om at forsegle det, som de syv tordener talte, og derved forseglede han de syv tordeners budskab, ligesom Daniel fik befaling om at forsegle sin bog indtil endetiden.

Men du, Daniel, luk ordene inde og forsegl bogen indtil endens tid; mange skal fare hid og did, og kundskaben skal blive stor.... Og han sagde: Gå bort, Daniel; for ordene er lukket inde og forseglede indtil endens tid. Daniel 12:4, 9.

»Efter at disse syv tordener havde ladet deres røster høre, gives påbuddet til Johannes, ligesom til Daniel med hensyn til den lille bog: 'Forsegl det, som de syv tordener talte.'« The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, s. 971.

Det, vi fastslår, er, at der både ved slutningen og begyndelsen af Johannes' Åbenbaring identificeres et budskab. Processen med at formidle dette budskab identificeres også. Den rolle, som Johannes spiller i formidlingen af budskabet, behandles specifikt. Nogle gange skrev han blot det, han så og hørte. Andre gange blev der dikteret for ham, og én gang fik han at vide, at han ikke skulle skrive det, han havde hørt. Budskabet i Jesu Kristi åbenbaring gives af Faderen til Jesus, til Gabriel og dernæst til profeten Johannes, som fik ansvaret for at nedskrive budskabet og sende det til menighederne.

Skriv det, du har set, og det, som er, og det, som siden skal ske. Åbenbaringen 1:19.

Det kan være muligt at læse verset uden at erkende det profetiske princip, som identificeres i befalingen til Johannes om at skrive. At nedskrive de „ting“, der er set og hørt, er at optegne den

samtidige historie, for på Johannes' tid var disse „ting“ til. At optegne den samtidige historie og derved samtidig nedskrive de ting, som skal komme i fremtiden, er den primære profetiske regel i Johannes' Åbenbaring. Johannes bruges til at understrege og illustrere netop dette princip og dets betydning, for han fik i det væsentlige besked på at skrive „de ting, som er, og“ ved at gøre dette skal du skrive „de ting, som siden skal ske“, fordi historien gentager sig. Denne profetiske teknik er Jesu signatur, for en signatur er et navn, og hans navn i det første kapitel af Johannes' Åbenbaring er Alfa og Omega. Han identificerer enden med begyndelsen.

Vi er netop begyndt studiet af »Jesu Kristi Åbenbaring«, og vi betragter i øjeblikket de første tre vers i kapitel ét. Det endelige advarselsbudskab med titlen »Jesu Kristi Åbenbaring« formidles fra den himmelske Fader til Jesus til Gabriel til Johannes, som nedskriver det i en bog, der skal sendes til menighederne. Fordi budskabet så direkte benævnes som »Jesu Kristi Åbenbaring«, er det vigtigt at bemærke, at blandt alle de elementer, som gennem det inspirerede Ord er blevet skrevet til mennesker og åbenbarer Kristus, illustreres den ene karakteregenskab ved, hvem og hvad Jesus er, i Johannes' handling med at nedskrive budskabet. Idet han skrev de ting, som da var, skrev han også de ting, som endnu skulle komme.

Sandheden om historiens gentagelse fremstilles, når Johannes nedskriver en advarsel for sin egen tid og tidsalder, som også er en advarsel for en fremtidig tid. Da Johannes skrev til de syv menigheder ved den kristne kirkes begyndelse, nedskrev han samtidig en advarsel for den kristne kirke ved verdens ende. Denne egenskab ved Kristi karakter fremstilles, når Kristus kaldes Alfa og Omega, eller begyndelsen og enden, eller den første og den sidste. Ja, Bibelen identificerer faktisk denne egenskab ved Kristi karakter som det, der beviser, at han er den eneste Gud.

I det første kapitel i Åbenbaringen finder vi Jesus identificere sig selv som Alfa og Omega.

Jeg var i Ånden på Herrens dag, og jeg hørte bag mig en høj røst som af en basun, der sagde: Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste; og: Hvad du ser, skriv det i en bog og send det til de syv menigheder, som er i Asien: til Efesus og til Smyrna og til Pergamum og til Thyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea.

Og jeg vendte mig om for at se den røst, som talte med mig. Og da jeg vendte mig, så jeg syv gyldne lysestager; og midt iblandt de syv lysestager én, som lignede Menneskesønnen, iført en fodlang klædning og om brystet omgjordet med et gyldent bælte. Hans hoved og hans hår var hvidt som uld, så hvidt som sne; og hans øjne var som en ildslue; og hans fødder lignede skinnende malm, som når det gløder i en ovn; og hans røst var som lyden af mange vande. Og i sin højre hånd havde han syv stjerner; og ud af hans mund udgik et skarpt tveægget sværd; og hans åsyn var som solen, når den skinner i sin kraft.

Og da jeg så ham, faldt jeg ned for hans fødder som død. Og han lagde sin højre hånd på mig og sagde til mig: Frygt ikke; jeg er den første og den sidste. Åbenbaringen 1:10–17.

Der er megen sandhed i disse vers, men her vil jeg blot påpege, at da Johannes hørte Kristi trompetlignende røst og vendte sig om for at se, hvem det var, der talte til ham, så han Jesus Kristus som den himmelske ypperstepræst i det hellige i den himmelske helligdom. Jesus identificerede derefter sig selv som Alfa og Omega og som den første og den sidste. I budskabet og

dets formidling i de første tre vers fandt vi en sandhedslinje, som svarede til sandhedslinjen ved slutningen af Åbenbaringen. Som Alfa og Omega fremstiller Jesus enden sammen med begyndelsen, den sidste sammen med den første. Ved slutningen af Johannes' Åbenbaring, ligesom ved begyndelsen, identificerer Han endnu en gang sig selv som Alfa og Omega.

Og han sagde til mig: Disse ord er troværdige og sande; og Herren, de hellige profeters Gud, har sendt sin engel for at vise sine tjenere det, som snart må ske. Se, jeg kommer snart. Salig er den, som holder fast ved ordene i denne bogs profeti.

Og jeg, Johannes, så disse ting og hørte dem. Og da jeg havde hørt og set, faldt jeg ned for at tilbede for fødderne af den engel, som viste mig disse ting. Da siger han til mig: Se til, at du ikke gør det; for jeg er din medtjener og dine brødres, profeternes, og deres, som holder fast ved denne bogs ord. Tilbed Gud.

Og han siger til mig: Forsegel ikke ordene i denne bogs profeti; for tiden er nær.

Den, som gør uret, skal fortsat gøre uret; og den, som er uren, skal fortsat være uren; og den, som er retfærdig, skal fortsat være retfærdig; og den, som er hellig, skal fortsat være hellig.

Og se, jeg kommer snart, og min løn er med mig for at give enhver, som hans gerning skal være. Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, den første og den sidste. Åbenbaringen 22,7–13.

Åbenbaringens bog beskriver omhyggeligt, at når Johannes nedskriver budskabet, skulle budskabet være baseret på princippet om, at begyndelsen illustrerer enden. Budskabet er den første sandhed, der åbnes i Åbenbaringens bog, og den selvsamme sandhed er den sidste, der tales om i bogen. Og i vidnesbyrdet ved begyndelsen og ved afslutningen af Åbenbaringens bog identificerer Jesus sig selv som Alfa og Omega, begyndelsen og enden og som den første og den sidste.

De første tre vers i Johannes' Åbenbaring identificerer det sidste advarselsbudskab til menneskeheden. Det er den advarsel, som går forud for de syv sidste plager og Kristi andet komme. Budskabet i Jesu Kristi åbenbaring blev „sendt og tilkendegivet“ „ved hans engel“.

Det samme advarselsbudskab bliver derefter identificeret i den sidste passage i Johannes' Åbenbaring, og det fremstilles også som den tredje engel i Johannes' Åbenbaring, kapitel fjorten.

Og den tredje engel fulgte efter dem og sagde med høj røst: Dersom nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, så skal også han drikke af Guds vredes vin, som er skænket ublandet i hans harmes bæger; og han skal pines med ild og svovl for de hellige engles øjne og for Lammets øjne. Og røgen af deres pine stiger op i evighedernes evigheder; og de har ingen hvile dag eller nat, de, som tilbeder dyret og dets billede, og enhver, som tager dets navns mærke. Åbenbaringen 14:9–11.

Det sidste advarselsbudskab er det budskab, som fremstilles ved den tredje engel. Det er den sidste advarsel, for det identificerer direkte den sidste prøve for menneskeheden. Der er endnu en engel, som følger efter og slutter sig til den tredje engel, og også denne engel er det sidste advarselsbudskab.

Og efter dette så jeg en anden engel stige ned fra himlen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon, den store, og det er blevet bolig for dæmoner og tilholdssted for hver uren ånd og bur for hver uren og afskyelig fugl. Thi alle folkene har drukket af hendes utugts vredes vin, og jordens konger har drevet utugt med hende, og jordens købmænd er blevet rige ved overfloden af hendes vellyst.

Og jeg hørte en anden røst fra himmelen, som sagde: Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. Thi hendes synder har nået op til himmelen, og Gud har ihukkommet hendes misgerninger. Åbenbaringen 18:1–5.

Det budskab, som er Jesu Kristi åbenbaring, fremstilles i kapitel et, kapitel fjorten, kapitel atten og kapitel toogtyve. Budskabet betegnes ved en engel, som i den første og den sidste henvisning i Åbenbaringen identificeres som englen Gabriel, og dernæst i kapitel fjorten og atten symbolsk fremstilles budskabet ved en engel, som flyver på himmelen eller kommer ned fra himmelen.

Engelen, som kommer ned fra himlen i kapitel atten, er tidligere forbilledliggjort i kapitel ti, hvor en engel stiger ned og sætter den ene fod på landet og den anden på havet. Denne engel har en bog, som Johannes befales at æde, og som gør hans mund sød og hans bug bitter. Den bog, Johannes æder, er et budskab, og det budskab, som den lille bog repræsenterer, forbilledliggør budskabet fra engelen i Åbenbaringen atten; således er også det en fremstilling af det sidste advarselsbudskab.

Vi får at vide, at Guds budskab blev sendt og tilkendegivet ved en engel, og når vi nøje søger efter, at den sidste advarselsbudskab skal være fremstillet i Johannes' Åbenbaring, finder vi, at en engel syv gange tilkendegiver det sidste advarselsbudskab. I det første og i det sidste tilfælde var det englen Gabriel. Derpå har vi i Åbenbaringen ti en engel, som kommer ned med en lille bog i sin hånd. I Åbenbaringen fjorten har vi yderligere tre engle, som alle repræsenterer det sidste advarselsbudskab. Dernæst har vi i Åbenbaringen atten endnu en engel, som repræsenterer nøjagtig det samme sidste advarselsbudskab. Syv sidste advarselsbudskaber fremstilles ved engle. Den første og den sidste er englen Gabriel, og de fem engle mellem den første og den sidste er symbolske engle.

Selvfølgelig har hver af de syv menigheder også en engel, men de bærer et budskab til menighederne, hvorimod det sidste advarselsbudskab, vi har drøftet, er et budskab, som omfatter hele verden som sit publikum.

Hver af de syv profetiske linjer, som repræsenterer det sidste advarselsbudskab, bør nøje vurderes og bringes i overensstemmelse med hinanden, men på dette tidspunkt ønsker jeg blot at definere et grundlæggende princip om Alfa og Omega. Den første gang et emne omtales i Guds ord, er den vigtigste reference. Første gang "sæd" omtales i Bibelen, er i 1 Mosebog 1,11, hvor det fortælles os, at sæden ville frembringe "efter sin art". Den første omtale af sæden understreger, at den har det DNA, der er nødvendigt for at reproducere sig selv. Jesus identificerede Guds Ord som en sæd.

Samme dag gik Jesus ud af huset og satte sig ved søbredden. Og store skarer samlede om ham, så at han gik om bord i en båd og satte sig; og hele skaren stod på bredden. Og han talte

mange ting til dem i lignelser og sagde:

Se, en sædemand gik ud for at så. Og da han såede, faldt noget ved vejen, og himlens fugle kom og åd det op. Noget faldt på stengrund, hvor det ikke havde megen jord; og det skød straks op, fordi det ikke havde dyb jord. Men da solen kom op, blev det svedet; og fordi det ikke havde rod, visnede det bort. Noget faldt iblandt torne; og tornene voksede op og kvalte det. Men andet faldt i god jord og bar frugt, noget hundrede fold, noget tresindstyve fold, noget tredive fold. Den, som har ører at høre med, han høre.

Og disciplene kom og sagde til ham: Hvorfor taler du til dem i lignelser?

Han svarede og sagde til dem: Fordi det er givet jer at kende Himmerigets mysterier, men dem er det ikke givet. For enhver, som har, til ham skal der gives, og han skal have overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har. Derfor taler jeg til dem i lignelser, fordi de, skønt de ser, ikke ser, og skønt de hører, ikke hører, ej heller forstår de. Og på dem opfyldes Esajas' profeti, som siger: Med hørende øren skal I høre og ikke forstå, og seende skal I se og ikke fatte. For dette folks hjerte er blevet forhærdet, og de hører tungt med deres ører, og deres øjne har de lukket, for at de ikke nogen sinde skulle se med deres øjne og høre med deres ører og forstå med deres hjerte og omvende sig, så jeg kunne helbrede dem.

Men salige er jeres øjne, for de ser, og jeres ører, for de hører. For sandelig siger jeg jer, at mange profeter og retfærdige mænd har ønsket at se det, som I ser, og har ikke set det, og at høre det, som I hører, og har ikke hørt det.

Hør derfor lignelsen om sædemanden.

Når nogen hører Rigets ord og ikke forstår det, da kommer den onde og river bort det, som blev sået i hans hjerte. Det er den, som tog imod sæden ved vejen.

Men den, som tog imod sæden på stengrund, er den, som hører ordet og straks modtager det med glæde; dog har han ikke rod i sig selv, men holder kun ud en tid; for når trængsel eller forfølgelse opstår på grund af ordet, falder han straks fra.

Men den, som blev sået blandt torne, er den, som hører ordet; og denne verdens bekymring og rigdommens bedrag kvæler ordet, og han bliver uden frugt.

Men den, som blev sået i den gode jord, er den, der hører ordet og forstår det; han bærer også frugt og giver udbytte, én hundrede fold, én tresindstyve fold, én tredive fold. Matthæus 13,1–23.

Et sædekorn, som er Guds Ord, har alt det DNA, der er nødvendigt for at frembringe en fuldstændig plante. Den første omtale af et emne i Guds Ord indeholder alle de elementer af dette emne, som findes. Dette forhold betegnes som »loven om første omtale«. Jo nærmere denne lov undersøges, desto mere sikker bliver den.

Før vi fortsætter i vor forklaring af Alfa og Omega og definitionen af Guds Ord som en sæd, er det værd at overveje nogle relevante punkter i vor behandling af Johannes' Åbenbaring ud fra det skriftsted i Matthæus, som vi netop har citeret. Alle profeterne taler om verdens ende.

”Hver af de gamle profeter talte mindre for deres egen tid end for vor, således at deres profeti står ved magt for os. ’Men alt dette hændte dem som forbilleder, og det blev skrevet til formaning for os, til hvem verdens ender er kommet.’ 1 Korintherbrev 10:11. ’Det blev åbenbaret for dem, at det ikke var sig selv, men os, de tjente med det, som nu er blevet forkyndt for jer ved dem, der har prædiker evangeliet for jer ved Helligånden, som blev sendt ned fra himmelen; dette længes englenerne efter at skue ind i.’ 1 Peter 1:12....”

”Bibelen har ophobet og bundet sine skatte sammen for denne sidste generation. Alle de store begivenheder og højtidelige handlinger i Det Gamle Testaments historie er blevet og bliver gentaget i menigheden i disse sidste dage.” Selected Messages, bog 3, 338, 339.

Dette afsnit fremfører tre vidner (Paulus, Peter og Ellen White), som bevidner det forhold, at alle profeterne taler om verdens ende, netop den tid, hvor hemmeligheden i Johannes’ Åbenbaring bliver åbenbaret. Derfor udtrykte Jesus i Matthæus tretten, da han sagde: „salige er jeres øjne, fordi de ser; og jeres ører, fordi de hører. For sandelig siger jeg jer, at mange profeter og retfærdige mænd har ønsket at se det, I ser, og har ikke set det, og at høre det, I hører, og har ikke hørt det,“ den samme velsignelse, som omtales i de første tre vers i Johannes’ Åbenbaring kapitel ét.

Salig er den, som læser, og de, som hører denne profetis ord og holder fast ved det, som er skrevet deri; thi tiden er nær. Åbenbaringen 1,3.

Jesus fremsatte lignelsen om sædemanden, og derefter blev disciplene ledt til at henvende sig til ham om lignelsen. Men før de blev ført ind i samspil med Jesus, sagde han til dem og endnu vigtigere til os: »Den, som har ører at høre med, han høre.«

Jesus giver lignelsen og afslutter den med advarslen til dem, der vil høre. Derefter ledes disciplene ind i samtalen, hvor Jesus behandler mindst tre betydningsfulde tanker. Han påviser en sondring mellem to klasser af hørere, og derved henviser han til et sted fra Esajas’ bog for at fremføre et andet vidnesbyrd om to klasser af hørere (for husk, at det hele står i sammenhængen med dem, der vil høre). Den tredje tanke, han fremsætter, ud over de to klasser af hørere og Esajas’ bog som et andet vidne, er den kendsgerning, at Guds Ord er en sæd. Den kendsgerning, at Guds Ord er en sæd, er derfor en del af det, som skal høres af dem, der hører Jesu Kristi Åbenbaring i Åbenbaringen, kapitel ét. Der er to hørere i de første tre vers, ligesom der er to klasser af hørere i Matthæus tretten. Matthæus tretten følger ganske enkelt en vis indsigt til de forskellige måder, hvorpå de, som nægter at høre, træffer valget ikke at høre. Og Esajas’ vidnesbyrd følger endnu mere til det budskab, vi skal høre.

I det år, da kong Uzzija døde, så jeg også Herren sidde på en trone, høj og ophøjet, og slæbet af hans kappe fyldte templet. Over ham stod seraferne; hver af dem havde seks vinger: med to dækkede han sit ansigt, med to dækkede han sine fødder, og med to fløj han. Og den ene råbte til den anden og sagde: Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre; hele jorden er fuld af hans herlighed. Og dørstolperne skælvede ved røsten af ham, som råbte, og huset blev fyldt med røg.

Da sagde jeg: Ve mig! for jeg er fortabt; thi jeg er en mand med urene læber, og jeg bor midt iblandt et folk med urene læber; for mine øjne har set Kongen, Hærskarers Herre.

Da fløj en af seraferne hen til mig med en glødende kul i hånden, som han havde taget fra alteret med tungen. Og han lagde den på min mund og sagde: Se, denne har rørt ved dine læber; din misgerning er taget bort, og din synd er sonet.

Derpå hørte jeg Herrens røst sige: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for os? Da sagde jeg: Her er jeg; send mig.

Og han sagde: Gå og sig til dette folk: I skal høre og høre, men ikke forstå; og I skal se og se, men ikke fatte. Gør dette folks hjerte fedt, og gør deres ører tunge, og luk deres øjne, for at de ikke skal se med deres øjne og høre med deres ører og forstå med deres hjerte og omvende sig og blive helbredt.

Da sagde jeg: Herre, hvor længe? Og han svarede: Indtil byerne ligger øde uden indbyggere, og husene er uden mennesker, og landet ligger aldeles øde, og Herren har ført menneskene langt bort, og der er stor forladthed midt i landet. Men endnu skal en tiendedel være tilbage i det, og den skal vende tilbage og blive fortæret; som en terebinte og som en eg, hvis stub bliver tilbage, når de fælder deres løv, således skal den hellige sæd være dets stub. Esajas 6:1–13.

Naturligvis er dette afsnit fra Esajas ganske enestående i den dybde af profetiske emner, det behandler. Mange af disse emner er gentagne gange blevet drøftet i Habakkuks Tavler, så vi vil blot sammenfatte de punkter i afsnittet, som understøtter vores overvejelse af Jesu henvisning til, at hans ord er et sædekorn.

Det er blevet fastslået, at Esajas i dette afsnit repræsenterer en profet og derfor Guds folk ved tidens ende. Endnu vigtigere for vores pointe er det, at Esajas repræsenterer et folk, som levede i synd, mens de virkede inden for Guds menighed. Ikke før Esajas fik åbenbaringen af Guds herlighed, erkendte han sin egen syndighed. Han var laodikeisk, han var blind.

„Esajas havde fordømt andres synd; men nu ser han sig selv udsat for den samme fordømmelse, som han havde udtalt over dem. Han havde været tilfreds med en kold, livløs ceremoni i sin tilbedelse af Gud. Dette havde han ikke erkendt, før synet af Herren blev givet ham. Hvor ringe forekom nu hans visdom og talenter, idet han skuede helligdommens hellighed og majestæt. Hvor uværdig han var! hvor uskikket til hellig tjeneste! Hans syn på sig selv kunne udtrykkes med apostlen Paulus' ord: 'Jeg elendige menneske, som jeg er! hvem skal udfri mig fra dette dødens legeme?'“

“Men hjælp blev sendt til Esajas i hans nød. ‘Da fløj en af seraferne hen til mig, og i sin hånd havde han en glødende kul, som han havde taget fra alteret med en tang; og han lagde den på min mund og sagde: Se, denne har rørt ved dine læber; din misgerning er taget bort, og din synd er sonet.’” Esajas 6:6, 7.

Det syn, der blev givet Esajas, fremstiller Guds folks tilstand i de sidste dage. De har det fortrin ved tro at kunne se det værk, som foregår i den himmelske hellighed. »Og Guds tempel i himlen blev åbnet, og hans pagts ark blev set i hans tempel.« Når de ved tro skuer ind i det Allerhelligste og ser Kristi gerning i den himmelske hellighed, erkender de, at de er et folk med urene læber, — et folk, hvis læber ofte har talt tomhed, og hvis evner ikke er blevet helliget og anvendt til Guds ære. Med rette kan de fortvivle, når de sammenligner deres egen

svaghed og uværdighed med renheden og yndigheden i Kristi herlige karakter. Men hvis de, ligesom Esajas, vil modtage det indtryk, Herren har til hensigt at gøre på hjertet, hvis de vil ydmyge deres sjæle for Gud, er der håb for dem. Løftets bue er over tronen, og det værk, der blev udført for Esajas, vil blive udført i dem. Gud vil svare på de bønner, der opstiger fra det sønderknuste hjerte.

„Formålet med dette Guds store og højtidelige værk er at samle negene til det himmelske forrådskammer; for jorden skal fyldes med Herrens herlighed. Lad derfor ingen blive modløs, når de ser den fremherskende ondskab og hører det sprog, der kommer fra urene læber. Når mørkets magter opstiller sig mod Guds folk; når Satan mønstrer sine styrker til den sidste store strid, og hans magt synes stor og næsten overvældende, [da] vil det klare syn af den guddommelige herlighed, tronen høj og ophøjet, hvælvet af løftets bue, give trøst, vished og fred.“ Review and Herald, 22. december 1896.

Synet „fremstiller Guds folks tilstand i de sidste dage“. Guds folk i de sidste dage er laodikeere.

Og skriv til engelen for laodikeernes menighed: Dette siger Amen, det trofaste og sanddru vidne, begyndelsen til Guds skabning: Jeg kender dine gerninger, at du hverken er kold eller varm; gid du var kold eller varm. Derfor, fordi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspy dig af min mund. Fordi du siger: Jeg er rig og har overflod og mangler intet; og ikke ved, at du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen; råder jeg dig til at købe guld af mig, lutret i ild, for at du må blive rig; og hvide klæder, for at du må blive iført dem, og for at din nøgenheds skam ikke skal åbenbares; og salv dine øjne med øjensalve, for at du må kunne se.

Alle dem, jeg elsker, revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig. Se, jeg står ved døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham, og han med mig. Den, der sejrer, vil jeg give at sidde med mig på min trone, ligesom også jeg sejrede og har sat mig med min Fader på hans trone.

Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne. Åbenbaringen 3:14–22.

Budskabet til laodikeernes menighed er en rystende fordømmelse og finder anvendelse på Guds folk i den nærværende tid.

„Og skriv til englen for menigheden i Laodikea: Dette siger Amen, det troværdige og sande Vidne, begyndelsen til Guds skaberværk: Jeg kender dine gerninger, at du hverken er kold eller varm; gid du var kold eller varm. Derfor, fordi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspy dig af min mund. For du siger: Jeg er rig og blevet rigere og har ikke behov for noget; og du ved ikke, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen.“

„Herren viser os her, at det budskab, som skal bæres til Hans folk af de tjenere, som Han har kaldet til at advare folket, ikke er et budskab om fred og tryghed. Det er ikke blot teoretisk, men praktisk i enhver henseende. Guds folk fremstilles i budskabet til laodikeerne som værende i en stilling af kødelig tryghed. De er i ro og tror om sig selv, at de befinder sig i en ophøjet tilstand af åndelige opnåelser. ‘Fordi du siger: Jeg er rig og har fået overflod og har ikke brug for noget, og du ikke ved, at du er elendig og ynkværdig og fattig og blind og

nøgen.”

„Hvilken større vildfarelse kan komme over menneskers sind end en forvisning om, at de har ret, når de tager fuldstændig fejl! Den Sande Vidnes budskab finder Guds folk i en sørgelig vildfarelse, men oprigtige i denne vildfarelse. De ved ikke, at deres tilstand er ynkelig i Guds øjne. Medens de, som tiltales, smigrer sig med, at de befinder sig i en ophøjet åndelig tilstand, bryder den Sande Vidnes budskab deres tryghed ved den forfærdende fordømmelse af deres sande tilstand af åndelig blindhed, fattigdom og elendighed. Vidnesbyrdet, så skarpt og strengt, kan ikke være en fejltagelse, for det er den Sande Vidne, som taler, og Hans vidnesbyrd må være korrekt.”

„Det er vanskeligt for dem, som føler sig trygge i deres egne opnåelser, og som mener sig at være rige på åndelig kundskab, at modtage det budskab, som erklærer, at de er bedraget og har behov for enhver åndelig nåde. Det usanktionerede hjerte er »svigefuldt frem for alt og ubodeligt fordærvet«. Det blev vist mig, at mange smigrer sig selv med, at de er gode kristne, skønt de ikke har en eneste lysstråle fra Jesus. De har ikke selv en levende erfaring i det guddommelige liv. De behøver et dybt og grundigt selvfordørelsens værk for Gud, før de vil føle deres sande behov for alvorlig, vedholdende bestræbelse for at sikre sig Åndens dyrebare nådegaver.“ Testimonies, bind 3, 252, 253.

Da Esajas først var blevet omvendt ud af sin laodikeiske tilstand, meldte han sig frivilligt til at bringe det sidste advarselsbudskab til verden. Vers tre i kapitel seks forbinder Esajas’ profetiske historie med den profetiske historie i Åbenbaringen atten, når englen stiger ned og oplyser jorden med sin herlighed.

Og efter dette så jeg en anden engel stige ned fra himmelen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed. Åbenbaringen 18:1.

Esajas repræsenterer Guds folk i den tid, da englen i Åbenbaringen atten stiger ned; for da han blev taget ind i den himmelske helligdom, hørte han seraferne forkynde: „Hellig, hellig, hellig er Hæskarers Herre; hele jorden er fuld af hans herlighed.“ Esajas repræsenterer, ligesom Johannes i Åbenbaringen, Guds folk, som forkynder det sidste advarselsbudskab. Johannes kaldte Guds folk „resten“, og Esajas omtalte dem som „en tiendedel“ eller en tiende. Rodordet på hebraisk betyder „at give tiende“.

Det profetiske spørgsmål: »Hvor længe?«, som Esajas stillede, stilles gentagne gange i Guds ord (og for kortheds skyld er svaret på spørgsmålet »Hvor længe?«, at det markerer indførelsen af den nationale søndagslov i Amerikas Forenede Stater). Ifølge Ellen White vil »nationalt frafald blive efterfulgt af national undergang« på den tid, og ifølge Esajas er det da, »byerne lægges øde uden indbyggere, og husene står uden mennesker, og landet bliver aldeles øde, og Herren har ført menneskene langt bort, og der bliver en stor forladthed midt i landet.« Den »store forladthed midt i landet« er de »mange«, som ifølge Daniel 11,41 omstyrtes ved søndagsloven. Dette er personerne i Esajas seks og Matthæus tretten, som har øjne, men ikke ser, og har ører, men ikke hører, og også dem i Åbenbaringen tre, som afviser rådet til den laodikeiske menighed.

Han skal også drage ind i det herlige land, og mange lande skal styrtes; men disse skal undslippe af hans hånd, nemlig Edom og Moab og de fornemste af Ammons børn. Daniel 11:41

Esajas havde et syn af Jesus Kristus i Hans helligdom, ligesom Johannes havde det i Åbenbaringen. Esajas repræsenterer den „tiendedel“ eller tiende, som „vender tilbage“ og „skal fortæres“ som et træ. Det hebraiske ord, der er oversat med „fortæres“, betyder at fortære ved ild. Alligevel har den „tiendedel“ en „substans“ i sig, som ilden ikke fortærer. Havde ni tiendedele åbenbart ikke denne substans? Ilden, der fremstilles som den, der fortærer og opæder terebinte- og egetræet, er Budbringerens ild, pagtens Budbringer, som pludselig kommer til sit tempel i Malakias' bog.

Se, jeg sender min udsending, og han skal bane vejen foran mig; og Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, pagtens udsending, som I har jeres glæde i; se, han kommer, siger Hærskarers Herre.

Men hvem kan udholde hans kommes dag? og hvem kan blive stående, når han åbenbares? for han er som en smelters ild og som tvætteres sæbe. Og han skal sidde som den, der smelter og renses sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, for at de må bringe Herren et offer i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offer være Herren til behag, som i fordums dage og som i tidligere år. Malakias 3:1–4.

Esajas' tiendedel, (som er en tiende), er også Malakias' „offergave i retfærdighed“. Malakias' offergave er Guds folk, fremstillet som „Levis sønner“, der renses ved ild for at frembringe en „offergave i retfærdighed“, og de, som bliver „fortæret“ af ilden i Esajas' vidnesbyrd, er tiendedelen, eller en tiende.

Efter den Guds nåde, som er givet mig, har jeg som en viis Bygmester lagt Grundvolden, og en anden bygger derpaa. Men enhver se til, hvorledes han bygger derpaa. Thi ingen kan lægge anden Grundvold end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus. Men dersom nogen bygger paa denne Grundvold Guld, Sølv, kostelige Stene, Træ, Hø, Straa, da skal enhvers Værk blive aabenbart; thi Dagen skal kundgøre det, fordi den skal aabenbares i Ild; og Ilden skal prøve enhvers Værk, af hvad Slags det er. 1 Korintherbrev 3:10–13.

Paulus erklærer her, at enhver mands gerninger skal åbenbares ved „ild“. I Malakias brænder ilden slagget bort. I Esajas finder renselsen af „tiendedelen“ sted „når“ de kaster deres blade af. Blade er et symbol på skjult synd, forstillelse og formastelse, sådan som Adam og Eva vidner om.

Esajas' „tiendedel“ har et væsen i sig, som ikke kan brændes bort, og dette væsen er den „hellige sæd“. De har Kristus i sig, herlighedens håb. Esajas er selv en „hellig sæd“ og også den „tiendedel“, som han identificerer. Både den „hellige sæd“ og „tiendedelen“ vender tilbage fra en laodikeisk tilstand til den filadelfiske tilstand gennem Jesu Kristi åbenbaring i hans helligdom.

Synet af Guds herlighed, som får Esajas til at råbe, at han er fortabt, at han er et menneske, som er urent og en synder med behov for tilgivelse, finder sted i den himmelske helligdom, når træerne kaster deres blade af. Ordet „kaster“ betyder at „kaste ud“ eller at „fælde“ et træ. Udkastelsen af

Laodikea er her fremstillet. En „tiendedel“ eller rest vil gå gennem den rensende „ild“, som tilvejebringes ved Malakis Pagts Sendebud, og således få deres menneskelige gerninger åndeligt brændt bort, hvorved kun „substansen“ bliver tilbage, som ikke kan brændes bort, og som er den „hellige sæd“. De, som nægter at høre, vil blive kastet bort som døde, tørre blade eller udspyet af Herrens mund.

Jesus er den hellige Sæd, og en sæd har alt det nødvendige DNA til at frembringe hele planten. Guds Ord er en sæd, og derfor indeholder den første omtale af en ting i Guds Ord al den information, der er nødvendig for at bringe dette emne til fuld modenhed i den troende, hvis det forstås ret.

Esajas kapitel seks identificerer et folk, som ikke vil „høre“ i den tidsperiode, hvor du MÅ høre for at blive velsignet med budskabet i Jesu Kristi Åbenbaring. Det folk, som Jesus henviste til, var Guds udvalgte folk; de var Hans hustru, de var Hans pagtsfolk, de var det gamle Israel.

Det gamle Israel eller det første Israel er et forbillede på det moderne Israel eller det sidste Israel. Guds folk ved verdens ende er syvendedagsadventisterne, Hans udvalgte folk, Hans hustru, Hans pagtsfolk — det moderne Israel. Vidnesbyrdet fra Esajas' historie, sammenholdt med Kristi historie, frembringer to vidner, som stadfæster, at syvendedagsadventismen ved verdens ende vil befinde sig i en fortabt og ufrelstelig „tilstand“, fremstillet i budskabet til Laodikea.

De er i virkeligheden ikke ufrelseige, men blot ufrelseige i deres laodikæiske tilstand, sådan som Esajas var det før sin erfaring, og sådan som jøderne var det i Kristi historie.

En af de ting, som en laodikæer må „høre“, er lignelsen om sædemanden. Han må „høre“ i den lignelse, at Guds ord er en „sæd“, en hellig sæd. Når dette er „hørt“, da er der lagt et grundlag, som begynder at åbne Åbenbaringens hemmelige budskab, for dette budskab er indhyllet i den dybe erkendelse, at Jesus er Alfa og Omega, den Første og den Sidste, Begyndelsen og Enden. At forstå forholdet mellem enden og begyndelsen indbefatter at forstå, at Jesus er Ordet, og Han er Sæden.

I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Det samme var i begyndelsen hos Gud. Alle ting er blevet til ved ham; og uden ham er ikke noget blevet til af det, som er blevet til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket fattede det ikke. Johannes 1,1–5.

Til Abraham og hans sæd blev løfterne givet. Han siger ikke: »og til sæderne«, som om der var tale om mange, men som om én: »og til din sæd«, som er Kristus. Galaterne 3,16.

For at forstå forholdet mellem enden og begyndelsen kræves en forståelse af »loven om første omtale«. Loven om første omtale fastslår, at begyndelsen på et emne er den vigtigste henvisning, for den rummer hele fortællingen, eftersom den som Guds Ord er et sædekorn. Den sidste henvisning er den næstvigtigste i den forstand, at det er dér, alle fortællingens elementer bindes sammen, så ingen løse ender efterlades. Men det er de mellemste henvisninger til et emne, der tilfører fortællingen styrke og klarhed, og i den forstand er midten lige så væsentlig som begyndelsen eller afslutningen.

Der er meget mere at behandle om dette emne, men når vi vender tilbage til afsnittet i Matthæus tretten, kan vi bemærke, at Jesus identificerede to grupper af personer, som hører eller ikke hører. Han påpeger mere end én måde ikke at høre på, men derpå udtaler han en velsignelse over dem, som hører.

Men salige er jeres øjne, for de ser, og jeres ører, for de hører. For sandelig siger jeg jer, at mange profeter og retfærdige mænd har ønsket at se det, som I ser, og har ikke set det, og at høre det, som I hører, og har ikke hørt det. Hør derfor lignelsen om sædemanden. Matthæus 13:16–18.

Profetisk set er denne »velsignelse« derfor nøjagtig den samme velsignelse som Åbenbaringen 1:3:

Salig er den, som læser, og de, som hører denne profetis ord og bevarer det, som er skrevet deri; thi tiden er nær.

Jesu henvisning i Matthæus tretten til Esajas seks bekræfter, i forbindelse med Ellen Whites skrifter, at der ved verdens ende er ting, som ses og høres, og som var så vældige, at mange retfærdige mænd og profeter ønskede at leve i den tidsperiode, hvor det sidste advarselsbudskab skulle blive åbnet, og hvor mennesker da ville „se“ og „høre“ dem.

Johannes fik befaling om at forsegle det, som de „syv tordener“ talte i kapitel ti, og i kapitel toogtyve lyder erklæringen: „Besegl ikke denne boks profetiske ord; thi tiden er nær.“ Det næste vers angiver afslutningen på menneskets nådetid. Lige før nådetiden afsluttes, lyder der en erklæring om at åbne de „syv tordener“, hvilket er det eneste afsnit i Johannes' Åbenbaring, som på det tidspunkt er forseglet. Om de „syv tordener“ får vi oplyst, at de repræsenterer adventismens begyndelse og afslutning.

„Det særlige lys, som blev givet til Johannes, og som kom til udtryk i de syv tordener, var en skildring af begivenheder, som ville finde sted under den første og den anden engels budskaber. ...“

„Efter at disse syv tordener havde ladet deres røster høre, gives påbuddet til Johannes, som til Daniel, angående den lille bog: 'Forsegl det, som de syv tordener har talt.' Disse angår fremtidige begivenheder, som vil blive åbenbaret i deres orden.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, s. 971.

De syv tordener repræsenterer begivenhederne under Adventismens begyndelse i historien om den første og den anden engels budskab, fra 1798 indtil 22. oktober 1844, og i den samme ovenfor nævnte artikel oplyses vi om, at de syv tordener „vedrører fremtidige begivenheder, som vil blive åbenbaret i deres orden.“ Adventismens begyndelseshistorie anskueliggør Adventismens afslutning, for Jesus Kristus sætter som Alfa og Omega sin signatur på hele Adventismens historie, for den er en lige så hellig historie, som det gamle Israels historie var.

Ifølge Jesus i Matthæus tretten er disse begivenheder det, som profeterne længtes efter at se, og som disciplene blev velsignet for at kende. Disse disciple repræsenterer Guds folk ved verdens ende, som er velsignet for det, de ser og hører. Det, de ser og hører, er budskabet om Jesu Kristi Åbenbaring, som også er fremstillet ved budskabet om de Syv Tordener, der repræsenterer både

den milleritiske historie og de hundrede og fireogfyrre tusinds historie.

„Alle de budskaber, der blev givet fra 1840–1844, skal nu fremføres med kraft, for der er mange mennesker, som har mistet orienteringen. Budskaberne skal gå til alle menighederne. “

„Kristus sagde: ‚Salige er jeres øjne, for de ser, og jeres ører, for de hører. For sandelig siger jeg jer: Mange profeter og retfærdige har ønsket at se det, I ser, og så det ikke, og at høre det, I hører, og hørte det ikke‘ [Mattæus 13:16, 17]. Salige er de øjne, som så de ting, der blev set i 1843 og 1844.

“Budskabet blev givet. Og der bør ikke være nogen forsinkelse med at gentage budskabet, for tidens tegn går i opfyldelse; det afsluttende værk må udføres. Et stort værk vil blive udført på kort tid. Et budskab vil snart, efter Guds bestemmelse, blive givet, som vil svulme op til et højt råb. Da vil Daniel stå på sin lod for at aflægge sit vidnesbyrd.” Manuscript Releases, bind 21, 437.

Ellen White identificerer den historie, som Kristus identificerede som den historie, retfærdige mænd ønskede at se, som milleritternes historie fra 1840 til og med 1844, og siger dernæst, at et „budskab snart vil blive givet ved Guds foranstaltning, som vil svulme op til et højt råb.” Det „høje råb” symboliserer den tredje engels endelige advarsel, og når dette budskab gives, vil det gentage historien om adventismens begyndelse. Det endelige advarselsbudskab er de „budskaber”, som „skal gå til alle menighederne”, og alle „de budskaber, der blev givet fra 1840–1844, skal nu gøres eftertrykkelige.”

Alfa og Omega illustrerer enden ved begyndelsen. Ellen White erklærer, at „budskaberne skal gå til alle menighederne“, og Jesus sagde til Johannes: „Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste; og hvad du ser, skriv det i en bog og send det til de syv menigheder, som er i Asien: til Efesos og til Smyrna og til Pergamon og til Thyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea.“

Budskaberne fra 1840 til 1844 er en del af det, som skal sendes til menighederne.